

CURTEA DE APEL NORD

Dosarul nr. 1r-814/2025
Central
1-2509430-03-1r-27102025

Judecătoria Bălți, sediul

Judecător: Alexandru Roșca

DECIZIE În numele Legii

12 martie 2026
Bălți

mun.

Colegiul penal al Curții de Apel Nord

În componența:

Președintele completului, judecătorul:

Ghenadie Liulca

Judecătorii:

Aurelia Andronache, Ludmila Iarmaliuc

a judecat în ședință de judecată, în ordine de recurs, în lipsa părților, recursul avocatului Eduard Ceornea în interesele inculpatului Filipov Adrian declarat împotriva sentinței Judecătoriei Bălți, sediul Central din 03 octombrie 2025 în cauza penală privind condamnarea lui:

Filipov Adrian ***** cetățean al Republicii Moldova, anterior judecat:

- prin sentința Judecătoriei Bălți, sediul Sîngerei din 21.09.2020, în baza art. 264¹ alin. (1) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa cu munca neremunerată în folosul comunității pe un termen de 150 ore, cu privarea de dreptul de a conduce mijloacele de transport pe un termen de 3 ani;

- prin sentința Judecătoriei Bălți, sediul Sîngerei din 21.02.2023, în baza art. 264¹ alin. (4) Cod penal, cu aplicarea art. 85 alin. (1) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa definitivă cu închisoare pe un termen de 6 luni, cu privarea de dreptul de a conduce mijloacele de transport pe un termen de 7 luni, iar în baza art. 90 Cod penal s-a dispus suspendarea executării condiționate a pedepsei stabilite pe un termen de probațiune de 1 an;

- prin sentința Judecătoriei Bălți, sediul Sîngerei din 23.04.2024, în baza art. 264¹ alin. (1) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa cu munca neremunerată în folosul comunității pe un termen de 160 ore, cu anularea dreptul de a conduce mijloacele de transport.

- în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 325 alin. (3) Cod penal,

Cauza a fost examinată în baza art.364¹ Cod de procedură penală, judecata pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

Termenul de judecare a cauzei:

În instanța de fond: 24.01.2025 - 03.10.2025;

În instanța de recurs: 27.10.2025 - 12.03.2026.

După expunerea esenței cauzei de către judecătorul raportor, ținându-se cont de argumentele recursului, materialele cauzei, pentru expunere asupra recursului, Colegiul penal,-

C O N S T A T Ă :

Prin sentința Judecătorei Bălți, sediul Central din 03 octombrie 2025, **Filipov Adrian** a fost recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute la art. 325 alin. (3) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa cu închisoare pe un termen de 1 (un) an, cu amendă în mărime de 4 000 (patru mii) unități convenționale ceea ce constituie suma de 200 000 (două sute mii) lei.

În temeiul alin. (3) art. 72 Cod penal, pedeapsa închisorii stabilită conform prezentei sentințe de către Filipov Adrian urmează a fi executată în penitenciar de tip semiînchis.

S-a dispus calcularea termenului executării pedepsei cu închisoare din momentul pronunțării sentinței – 03.10.2025, luându-l imediat din sala de judecată.

Pînă la intrarea sentinței în vigoare, în privința lui Filipov Adrian a fost aplicată măsura preventivă „arest preventiv”.

Corpul delict: - suport de stocare a informației de tip DVD-R model ”Verbatim”, cu înregistrările din 07.11.2024, denumit „înregistrările video din 07.11.2024 cet. A.Filipov”, împachetat în plic de hîrtie, sigilat cu ștampila ”pentru pachete a DGT Nord a CNA” de păstrat în limitele cauzei penale;

- suport de stocare a informației de tip DVD-R, culoare albă, cu înregistrările din 07.11.2024, denumit „Filipov, 07.11.2024”, împachetat în plic de hîrtie, sigilat cu ștampila ”pentru pachete a DGT Nord a CNA” de păstrat în limitele cauzei penale.

În temeiul art. 106 Cod penal, art. 397 pct.2) CPP, s-a dispus confiscarea specială în folosul statului RM – a sumei de 400,00 euro, care sunt împachetate în plic de hîrtie de culoare albă, sigilat cu ștampila „pentru pachete a DGT Nord a CNA” ce aparține inculpatului Filipov Adrian, recunoscute drept corp delict pe cauza penală și transmise spre păstrare și administrare Agenției de Recuperare a Bunurilor Infracționale din cadrul Centrului Național Anticorupție.

Pentru a se pronunța cu sentința în cauză instanța de fond, *în fapt*, a constatat că, **Filipov Adrian**, conștientizând caracterul social periculos al acțiunilor sale, dându-și seama de faptul că prin acțiunile sale încalcă ordinea relațiilor sociale cu privire la buna desfășurare a activității de serviciu în sectorul public, care este incompatibilă cu săvârșirea unor fapte de corupere a persoanelor publice, urmând scopul neîndeplinirii unei acțiuni ce ține de obligațiile de serviciu ale persoanei publice, pentru ca ofițerii de patrulare care, în conformitate cu prevederile art. 123 Cod penal sunt persoane publice, iar în conformitate cu prevederile art. 385 Cod contravențional au și calitatea de agenți constatatori și care în virtutea funcțiilor deținute aveau atribuția de a depista și sancționa contravențiile și alte încălcări ale regulamentului circulației rutiere ce țin de competența sa, să nu-l atragă la răspundere conform legislației în vigoare pentru încălcările comise în timpul deplasării la volanul automobilului de model „Volvo V70”, cu numărul de înmatriculare *****, a oferit și a dat subofițerului de patrulare ai Secției Patrulare Bălți, Direcției de patrulare „Nord” a INSP al IGP al MAI, Grigore Tighineanu, care este persoană publică, bani ce nu i se cuvin în sumă de 400 euro, ceea ce conform ratei oficiale de schimb constituie 7658,28 lei, în următoarele circumstanțe.

La data de 07.11.2024, aproximativ la orele 07:27, aflându-se la volanul automobilului de model „Volvo V70”, cu numărul de înmatriculare *****, deplasându-se pe drumul public de pe str. Gagarin mun. Bălți, în apropiere cu imobilului cu nr.112, a fost stopat de echipajul Direcției Patrulare ”Nord” al Inspectoratului Național de Securitate Publică al IGP, compus din ofițer de patrulare Grigore Tighineanu și ofițerul de patrulare Alexandr Frecăuțan, întru documentarea contravenției stabilite de depășirea vitezei de circulație stabilite pe sectorul respectiv de drum de la 20 la 40 km/oră.

Tot în cadrul documentării contravenției constatate, prevăzute de art. 236 alin. (2) Cod contravențional, ca urmare a accesării bazei de date „E-Data” a fost stabilit că, Filipov Adrian este privat de dreptul de a conduce autovehicule, totodată, în legătură cu apariția și a unei suspiciuni privind conducerea de către acesta a mijlocului de transport în stare de ebrietate, a fost supus testării cu alcooltesterul „Drager” și ca rezultat s-a constatat că ultimul la moment avea o concentrație de 0,22 mg/l alcool în aerul expirat, astfel fiind constatat faptul de comitere de către Adrian Filipov și a contravenției, prevăzute de art. 233 alin. (4) Cod contravențional.

Ca urmare, tot la 07.11.2024, în jurul orelor 09:07, Filipov Adrian, acționând intenționat, în scopul determinării angajaților DP ”Nord” a INSP a IGP a MAI în cauză, care în conformitate cu prevederile art. 123 alin. (2) din Codul penal sunt persoane publice, iar în conformitate cu prevederile art. 385, 400 Cod contravențional au calitatea de agenți constatatori și în virtutea funcției deținute sunt în drept să întocmească procese-verbale cu privire la contravenție de

competența acestora, de a nu-l documenta pentru încălcările regulilor circulației rutiere, și respectiv neatragerea la răspundere contravențională conform prevederilor art. 236 alin. (2) Cod Contravențional - „depășirea vitezei de circulație stabilite pe sectorul respectiv de drum de la 20 la 40 km/oră” și art. 233 alin. (4) Cod contravențional – ”conducerea autovehiculului de către o persoană care are o concentrație de alcool în sânge ce depășește 0,3 g/l sau de vapori de alcool în aerul expirat ce depășește 0,15 mg/l, dacă fapta nu constituie infracțiune; acțiunile săvârșită de către o persoană care nu deține dreptul de a conduce autovehicule sau care este privată de dreptul de a conduce autovehicule ori în privința căreia a fost anulat dreptul de a conduce autovehicule”, fiind avertizat în mod verbal de către angajații de poliție indicați mai sus, despre răspunderea penală pe care o poartă persoana pentru promisiunea, oferirea sau darea unei persoane publice a mijloacelor bănești ce nu i se cuvin, aflându-se lângă ușa pasagerului din dreapta a automobilului de modelul „Dacia Duster” cu numerele de înmatriculare MAI 9890, a promis, după care și a dat, personal, angajaților de poliție, mijloace bănești ce nu li se cuvin acestora, în sumă totală de 400 euro, ceea ce conform ratei oficiale de schimb constituie 7658,28 lei, bani pe care le-a pus într-un portofoliu și a transmis lui G. Tighineanu, fapt după care a fost documentat de către membrii grupului operativ al DGT Nord a CNA

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmate de probele administrate, instanța a reținut că, *în drept* faptele inculpatului Filipov Adrian întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 325 alin. (3) Cod penal – *coruperea activă, adică, oferirea, darea, personal, unei persoane publice de bunuri ce nu i se cuvin, pentru aceasta, pentru neîndeplinirea unei acțiuni în exercitarea funcției sau contrar acesteia, fapte săvârșite în proporții ce depășesc 100 unități convenționale.*

Până la începerea cercetării judecătorești în prima instanță inculpatul a declarat personal prin înscris autentic că, recunoaște săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și solicită ca judecata să aibă loc în baza art. 364¹ Cod de procedură penală, în baza probelor administrate la etapa de urmărire penală, care a fost acceptată prin încheierea instanței de judecată.

Exercitarea căilor de atac:

Împotriva sentinței instanței de fond în termen a declarat recurs avocatul Eduard Ceornea în interesele inculpatului Filipov Adrian, prin care a solicitat casarea parțial a sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri prin care lui Filipov Adrian să-i fie stabilită pedeapsa cu suspendarea executării condiționate a pedepsei în temeiul art. 90 Cod penal.

În motivarea recursului s-a invocat că instanța de fond a respectat normele procesuale, a verificat complet, sub toate aspectele și în mod obiectiv circumstanțele cauzei și a dat probelor administrate o apreciere legală din punct de

vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar toate în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, corect ajungând la concluzia privind vinovăția inculpatului Filipov Adrian de comiterea infracțiunii incriminate în baza art. 325 alin. (3) Cod penal. Însă, apărarea consideră că la stabilirea pedepsei instanța de fond nu a acordat deplină eficiență prevederilor art.7, 61, 75 Cod penal, urmând a ține cont nu doar de gravitatea infracțiunii săvârșite, de modul de comitere a infracțiunii, mijloacele folosite, starea de pericol creată pentru valoarea ocrotită, natura și gravitatea rezultatului produs, ci și de motivul săvârșirii și scopul urmărit, precum și de conduita inculpatului după săvârșirea infracțiunii și în cursul procesului penal, nivelul de educație, vârsta, starea de sănătate, situația familială și socială a acesteia, în rezultat fiindu-i stabilită o pedeapsă inechitabilă pentru infracțiunea comisă.

Astfel, partea apărării consideră că la stabilirea categoriei și măsurii de pedeapsă, instanța de fond urma să țină cont de circumstanțele reale și personale ale inculpatului cum ar fi: caracterul și gradul de pericol social al infracțiunii, gravitatea infracțiunii comise, care conform prevederilor art. 16 Cod penal se califică ca fiind o infracțiune gravă, totodată inculpatul Filipov Adrian se căiește de cele comise, mai mult potrivit art.76, Cod penal, existența circumstanțelor atenuante a fost constatată și de instanța de fond. În afara celor constatate de instanța de fond, Filipov Adrian se caracterizează pozitiv, are la întreținere trei copii minori.

În subsidiar, se relevă că pedeapsa este echitabilă numai atunci când ea impune infractorului lipsuri și restricții ale drepturilor acestuia, proporționali cu gravitatea infracțiunii săvârșite și este suficientă pentru restabilirea echității sociale, adică a drepturilor și intereselor victimei, statului și întregii societăți, perturbate prin infracțiune.

La caz, urmează a se ține cont de prevederile art.80¹ alin. (1) Cod penal, conform căror urmează ca în cazul în care inculpatul a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, acesta beneficiază de reducerea cu o pătrime a limitelor de pedeapsă prevăzute în Partea specială a prezentului cod în cazul pedepsei cu amendă, cu muncă neremunerată în folosul comunității sau cu închisoare.

În acest sens, se statuează că, instanța de fond just a concluzionat asupra vinovăției inculpatului Filipov Adrian însă în mod greșit a aplicat tipul de pedeapsă sub formă de un an închisoare cu executare, pe care o consideră prea aspră.

Astfel, ținând cont de atitudinea lui Filipov Adrian, care prin depunerea cererii de examinare a cauzei în procedură simplificată prevăzută de art. 364¹ Cod procedură penală a înlesnit activitatea organului de urmărire penală și instanța de judecată, solicită aplicarea unei pedepse cu suspendarea condiționată a executării.

Or, pedeapsa este echitabilă și atunci când este capabilă de a contribui la realizarea altor scopuri ale pedepsei penale, cum ar fi corectarea condamnatului și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât de către condamnat, precum și de alte persoane.

La fel, practica judiciară demonstrează că o pedeapsă prea aspră generează apariția unor sentimente de nedreptate, jignire, înrăire și de neîncredere în lege, fapt ce poate duce la consecințe contrare scopului urmărit.

Mai mult ca atât, chiar și jurisprudența CEDO, stipulează expres că, soluția mai potrivită pentru problema supraaglomerării ar fi reducerea numărului de deținuți prin utilizarea mai frecventă a măsurilor punitive non-privative de libertate prin minimizarea recurgerii la detenția preventivă, amintind în acest scop Recomandările Comitetului de Miniștri nr.R(99)22 și nr. R(2006) 13, care invită statele să încurajeze procurorii și judecătorii de a folosi cât mai mult posibil alternativele de detenție având scopul de a rezolva problema creșterii numărului deținuților în închisori.

Argumentele părților:

Potrivit prevederilor art. 447 alin. (1), (2) Cod procedură penală recursul se judecă în termen rezonabil, fără prezența părților la proces. **(2)** Instanța de recurs fixează data examinării și dispune să se comunice părților la proces despre aceasta, cu acordarea dreptului depunerii referinței.

Respectând principiul contradictorialității, instanța de recurs a fixat data examinării recursului și a dispus să se comunice părților la proces despre aceasta, cu acordarea dreptului depunerii referinței, însă până la data examinării recursului, părțile nu au depus referință asupra recursului declarat.

Aprecierea instanței de recurs:

Cercetând materialele cauzei penale în raport cu argumentele invocate în recurs, verificând legalitatea și temeinicia sentinței în baza materialelor dosarului, Colegiul penal conchide necesitatea respingerii recursului avocatului Eduard Ceornea în interesele inculpatului Filipov Adrian declarat împotriva sentinței Judecătoriei Bălți, sediul Central din 03 octombrie 2025, ca fiind nefondat, păstrând fără modificări sentința contestată, din motivele ce succed:

În conformitate cu art. 437 alin. (1) pct. 1⁴) Cod de procedură penală, pot fi atacate cu recurs sentințele pronunțate în procedura pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

Potrivit art. 364¹ alin. (10) și (11) Cod de procedură penală, sentința adoptată în condițiile prezentului articol poate fi atacată cu recurs, invocându-se doar erorile procesuale și măsura de pedeapsă stabilită. **(11)** Recursul se judecă de către instanța ierarhic superioară în conformitate cu prevederile art.447 și 448.

Conform art. 448 Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza materialului din dosarul

cauzei și a oricăror documente noi prezentate în instanța de recurs. Instanța de recurs este obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în recurs.

Potrivit art.449 alin. (1) pct.1) lit. a) Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța adoptă una din următoarele decizii: respinge recursul, menținând hotărârea atacată, dacă recursul este nefondat.

În această ordine de idei, Colegiul reține că prezenta cauză a fost judecată de către instanța de fond în temeiul art. 364¹ Cod de procedură penală, adică în baza probelor administrate la faza urmăririi penale, acceptate de către inculpat în corespundere cu alin. (3) a normei vizate prin cererea depusă până la începerea cercetării judecătorești, potrivit căreia el a recunoscut în totalitate faptele indicate în rechizitoriu.

Respectiv, chestionându-l pe inculpat sub jurământ în ce privește recunoașterea bazei probante administrate pe caz și a faptelor reținute în rechizitoriu, instanța în corespundere cu art. 364¹ alin. (4) Cod de procedură penală prin încheiere protocolară i-a admis cererea pe motiv că din probele administrate rezultă că faptele sunt stabilite, iar în cauză sunt suficiente date cu privire la personalitatea sa, ce ar permite stabilirea corectă a pedepsei penale, după care a recurs la interogarea inculpatului potrivit regulilor de audiere a martorului, efectuând cercetarea nemijlocită a bazei probante administrate pe caz, cu expunerea ei detaliată în conținutul procesului-verbal al ședinței de judecată și în sentința adoptată.

Atât la faza urmăririi penale, cât și în instanța de fond inculpatul Filipov Adrian a recunoscut faptele săvârșite, depunând sub jurământ declarații consecvente referitor la cele comise, acestea coroborând întru tot cu restul probelor administrate pe caz.

Colegiul penal constată că, instanța de fond a stabilit corect starea de fapt și de drept, ce corespunde probelor din dosar, care au fost apreciate corect, încadrând just acțiunile inculpatului Filipov Adrian în baza dispozițiilor art. 325 alin. (3) Cod penal.

Concluzia descrisă se confirmă prin probe pertinente și concludente care au fost cercetate de instanța de fond și care în ansamblul lor, din punctul de vedere al coroborării, dovedesc cu certitudine vinovăția inculpatului de săvârșirea infracțiunilor incriminate.

Colegiul consideră că instanța de fond a adoptat o sentință legală și întemeiată, apreciind fiecare probă din punctul de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar toate probele în ansamblu - din punctul de vedere al coroborării lor, în conformitate cu prevederile art.101 Cod de procedură penală.

La fel, Colegiul penal reține că sentința corespunde prevederilor art.384, art. 389, art. 364¹ Cod de procedură penală, conține probe de vinovăție acceptate de inculpat și sub acest aspect sentința nici nu se contestă.

Potrivit textului recursului înaintat, rezultă că avocatul Eduard Ceornea în interesele inculpatului Filipov Adrian este de acord cu starea de fapt stabilită de instanța de fond, precum și cu încadrarea juridică a acțiunilor sale, însă nu este de acord cu sentința contestată în latura pedepsei penale, considerând că în privința acestuia urmează a fi stabilită pedeapsă prin prisma art. 90 Cod penal.

Nici partea acuzării nu a atacat sentința în partea încadrării juridice a acțiunilor inculpatului, motiv pentru care instanța de recurs nu purcede la judecarea fondului cauzei, dar se v-a expune doar în latura individualizării pedepsei.

Argumentele expuse de instanța de fond și motivele din sentință, pentru a evita repetări inutile, instanța de recurs le însușește, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CEDO, care în pct. 37 a hotărârii sale în *Cauza Albert vs. România din 16.02.2010* statuează că, art. 6 par. 1 din Convenție, deși obligă instanța să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (*Van de Hurk vs. Olanda, 19 aprilie 1994, pct. 61*), cu toate acestea procesul echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

Astfel, instanța de fond a dat o apreciere corectă probelor și circumstanțelor cauzei penale, examinând probele administrate din punctul de vedere a utilității și veridicității lor, sub toate aspectele, complet și în mod obiectiv, călăuzindu-se de Lege, încadrând just acțiunile inculpatului Filipov Adrian conform art. 325 alin. (3) Cod penal – *coruperea activă, adică, oferirea, darea, personal, unei persoane publice de bunuri ce nu i se cuvin, pentru aceasta, pentru neîndeplinirea unei acțiuni în exercitarea funcției sau contrar acesteia, fapte săvârșite în proporții ce depășesc 100 unități convenționale.*

În continuare, reieșind din limitele recursului înaintat, Colegiul penal verificând legalitatea individualizării pedepsei penale în privința inculpatului Filipov Adrian constată că instanța de fond a acordat deplină eficiență prevederilor art. art. 6, 7, 61, 75 Cod penal, a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele care atenuează ori agravează răspunderea penală, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

În conformitate cu prevederile art. 7 alin. (1) Cod penal, la aplicarea legii penale se ține cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat și de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea penală.

Potrivit art. 61 alin. (1), (2) Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului ce se aplică de instanțele de judecată, în numele legii, persoanelor care au săvârșit infracțiuni, cauzând anumite lipsuri și restricții drepturilor lor. (2) Pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. Executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice și nici să înjosească demnitatea persoanei condamnate.

Colegiul penal reține că, individualizarea pedepsei este un proces personal – rezultat al propriei convingeri al instanței de judecată, ce nu trebuie conceput ca fiind un proces arbitrar, subiectiv, el implicând obligațiunea instanței de a stabili măsura pedepsei concrete infractorului necesară și suficientă pentru realizarea scopurilor legii penale și pedepsei penale.

Conform art. 75 alin. (1), (2) Cod penal, persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială a prezentului cod și în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a prezentului cod. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. (2) În cazul alternativelor de pedeapsă prevăzute pentru infracțiunea săvârșită, pedeapsa cu închisoare are un caracter excepțional și se aplică atunci când gravitatea infracțiunii și personalitatea infractorului fac necesară aplicarea pedepsei cu închisoare, iar o altă pedeapsă este insuficientă și nu și-ar atinge scopul. O pedeapsă mai aspră, din numărul celor alternative prevăzute pentru săvârșirea infracțiunii, se stabilește numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei. Caracterul excepțional la aplicarea pedepsei cu închisoare urmează a fi argumentat de către instanța de judecată.

Subsecvent, din dispozițiile art. 75 alin. (1) Cod penal, se desprind trei criterii generale cu valoare de principiu. Pedeapsa aplicată infractorului trebuie să fie echitabilă, legală și individualizată.

În conformitate cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, pedeapsa penală este echitabilă doar atunci când îndeplinește un dublu scop: pe de o parte, să sancționeze fapta comisă, iar pe de altă parte, să contribuie la reintegrarea socială a condamnatului și la prevenirea săvârșirii unor noi infracțiuni, atât de către acesta, cât și de către alți membri ai societății. Astfel, o pedeapsă disproporționată sau excesivă riscă să provoace efecte contrare, generând

sentimente de nedreptate, resentimente și o pierdere a încrederii în sistemul juridic, ceea ce poate submina scopurile fundamentale ale justiției penale.

În acest context, legalitatea pedepsei impune instanței obligația de a stabili măsura acesteia strict în limitele prevăzute de lege, respectând atât dispozițiile părții generale, cât și ale părții speciale a Codului penal. Mai mult decât atât, individualizarea pedepsei reprezintă un principiu de bază, care presupune adaptarea sancțiunii la circumstanțele concrete ale fiecărui caz, astfel încât măsura aplicată să fie necesară și proporțională cu scopurile legii penale și să răspundă particularităților persoanei condamnate.

Aplicând aceste principii în speța inculpatului, instanța trebuie să asigure că pedeapsa stabilită nu doar reflectă gravitatea faptei – ținând cont de natura și mijloacele comiterii infracțiunii, scopul urmărit, condițiile în care a fost săvârșită și consecințele produse – ci și particularitățile personale ale inculpatului, precum starea psihică, situația socială și familială, istoricul penal și comportamentul anterior și posterior infracțiunii.

În acest mod, cuantumul și regimul pedepsei trebuie să fie astfel calibrate încât să asigure respectarea principiului echității sociale, să faciliteze corectarea și reabilitarea inculpatei și să descurajeze recidiva, în conformitate cu standardele europene privind drepturile omului. Executarea pedepsei, prin aplicarea unui regim adecvat, trebuie să contribuie la conștientizarea necesității respectării legii penale și la prevenirea săvârșirii unor fapte similare în viitor.

Prin urmare, instanța de judecată are datoria să individualizeze pedeapsa într-un mod echilibrat și rațional, astfel încât să se realizeze în mod efectiv obiectivele justiției penale, menținând totodată respectul pentru demnitatea persoanei și garantând un tratament uman și proporțional în conformitate cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului.

În acest context, Colegiul penal menționează că la individualizarea pedepsei s-a ținut cont de faptul că Filipov Adrian anterior a fost condamnat a fost în conflict cu legea penală, fiind condamnat:

1) prin sentința Judecătoria Bălți, sediul Sîngerei din 21.09.2020, în baza art. 264¹ alin. (1) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa cu munca neremunerată în folosul comunității pe un termen de 150 ore, cu privarea de dreptul de a conduce mijloacele de transport pe un termen de 3 ani;

2) prin sentința Judecătoria Bălți, sediul Sîngerei din 21.02.2023, în baza art. 264¹ alin. (4) Cod penal, cu aplicarea art. 85 alin. (1) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa definitivă cu închisoare pe un termen de 6 luni, cu privarea de dreptul de a conduce mijloacele de transport pe un termen de 7 luni, iar în baza art. 90 Cod penal s-a dispus suspendarea executării condiționate a pedepsei stabilite pe un termen de probațiune de 1 an;

3) prin sentința Judecătorei Bălți, sediul Sângerei din 23.04.2024, în baza art. 264¹ alin. (1) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa cu munca neremunerată în folosul comunității pe un termen de 160 ore, cu anularea dreptul de a conduce mijloacele de transport.

Astfel, Colegiul penal remarcă că deși anterior Filipov Adrian a fost condamnat de 3 ori, fiindu-i stabilite pedepse non privative de liberate, nu și-a făcut concluziile necesare și nu a mers pe calea corijării și a continuat să comită cu intenție o nouă infracțiune gravă, ceea ce indică că pedepsele aplicate anterior au fost insuficiente pentru îndreptarea și corectarea inculpatului.

Prin urmare, Colegiul penal statuează că dinamica comiterii infracțiunilor similare de către Filipov Adrian, caracterizează negativ personalitatea inculpatului și care conturează o personalitate antisocială, profund deviantă, care sfidează în mod repetat normele de conviețuire socială și valorile fundamentale ocrotite de lege, și care indică asupra pericolului social ridicat pe care-l reprezintă acesta, justificând aplicarea unei măsuri restrictive ferme.

Respectiv, în asemenea situații, pentru a fi atins scopul legii penale urmează a se interveni mai prompt, prin aplicarea unor sancțiuni mai severe, pentru ca inculpatul, precum și alte persoane, să-și facă concluziile de rigoare, pentru a nu fi admise pe viitor săvârșirea unor astfel de fapte prejudiciabile, calificate ca infracțiuni.

Mai mult ca atât, pedeapsa penală are pe lângă scopul său represiv și o finalitate de exemplaritate, concretizând dezaprobarea legală și judiciară atât în ceea ce privește fapta penală săvârșită, cât și în ceea ce privește persoana inculpatului.

Pe de altă parte, pedeapsa trebuie să fie astfel individualizată încât inculpatul să se convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte penale similare.

În asemenea circumstanțe, Colegiul penal concluzionează că în coraport cu fapta comisă, urmările prejudiciabile ale faptei și personalitatea inculpatului, prima instanță just a conchis că corijarea și reeducarea inculpatului este posibilă doar cu izolarea acestuia de societate, prevenind astfel reiterarea comportamentului infracțional și protejarea societății prin prevenirea recidivei. Or, modalitatea de executare a pedepsei trebuie să fie în măsură să asigure reeducarea inculpatului și exercitarea unui control din partea statului, ce vine să prevină antrenarea viitoare a săvârșirii unor astfel de infracțiuni, raportate la fapta comisă, gradul de pericol social sporit al acesteia.

Tot aici se reține că, corectarea și reeducarea condamnaților constă în extirparea mobilurilor negative din conștiința lor, mobiluri care au determinat săvârșirea infracțiunii.

Cu atât mai mult, atitudinea delăsătoare a inculpatului, de persistență în comiterea infracțiunilor în general, îl face incompatibil cu clemența conținută a unor pedepse non-privative de libertate, altfel spus, ar fi oarecum și *in extremis* chiar o agravantă.

Subsecvent se relevă că, potrivit art. 80¹ alin. (2) Cod penal, în cazul în care inculpatul a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu pentru infracțiunile prevăzute la art.181¹–182, 239–240, 242¹, 242², 256, art. 264 alin.(2), (4), (6), art.264¹, **324–335¹**, 370 și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, acesta beneficiază de ***reducerea cu o pătrime doar a limitei maxime*** de pedeapsă prevăzute în Partea specială a prezentului cod în cazul pedepsei cu amendă, cu muncă neremunerată în folosul comunității sau cu închisoare.

În această ordine de idei, Colegiul penal atestă că sancțiunea art. 325 alin. (3) Cod penal prevede pedeapsa cu închisoarea de până la 6 ani cu amendă în mărime de la 4000 la 6000 de unități convenționale, iar prin aplicarea prevederilor art. 80¹ alin. (2) Cod penal, pedeapsa închisorii urmează a fi stabilită în limitele de la 3 luni până la 4 ani și 6 luni, cu amendă de la 4000 la 4500 de unități convenționale.

În contextul circumstanțelor relevate supra, Colegiul concluzionează că la individualizarea pedepsei penale au fost respectate limitele de pedeapsă prevăzute pentru infracțiunea incriminată – art. 325 alin. (3) Cod penal, în coroborare cu art. 80¹ alin. (2) Cod penal.

La fel, instanța de recurs apreciază că pedeapsa penală stabilită de prima instanță nu reprezintă o represiune excesivă, ci se justifică atât pentru reeducarea inculpatului, cât și pentru menținerea ordinii de drept, în conformitate cu scopul preventiv sancționator al pedepsei, așa cum apare enunțat în Codul penal.

Astfel, ținând cont de explicațiile menționate supra, Colegiul penal va respinge solicitarea recurentului privind aplicarea unei pedepsei mai blândă, care la caz ar fi instituția suspendării condiționate a executării pedepsei, deoarece această categorie de pedeapsă ar avea un caracter iluzoriu și nu va duce la realizarea scopului de restabilire a echității sociale, corectarea inculpatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea inculpatului, cât și a altor persoane. Or, raționamentul de aplicare a prevederilor art. 90 Cod penal are la origine persoana și comportamentul acesteia până la săvârșirea infracțiunii, atitudinea și modul de manifestare a infractorului în fazele de urmărire penală și de judecare a cauzei față de infracțiune, cum vinovatul își apreciază fapta social periculoasă încă de la momentul descoperirii ei, cum ar fi: conduita bună a infractorului, stăruința depusă pentru a înlătura rezultatul infracțiunii sau pentru a repara paguba pricinuită, comportarea sinceră în cursul procesului.

Cu alte cuvinte, suspendarea condiționată a executării pedepsei cu închisoare depinde de întrunirea cumulativă a mai multor condiții, expres și limitativ

prevăzute de lege, care privesc, pe de o parte, pedeapsa aplicată și natura infracțiunii – *condiții obiective*, iar pe de altă parte, situația și persoana infractorului – *condiții subiective*, cele din urmă în speța dedusă judecării nefiind realizat, or, după cum s-a iterat supra, Filipov Adrian anterior a fost condamnat de 3 ori, fiindu-i stabilite pedepse non privative de libertate, nu și-a făcut concluziile necesare și a continuat să comită noi infracțiuni grave, circumstanțe care permite instanței de recurs de a concluziona că personalitatea inculpatului nu emană încredere în spiritul respectării relațiilor sociale ocrotite de legea penală, în caz de aflare la libertate.

Alegațiile recurentului invocate în sensul aplicării față de Filipov Adrian a dispozițiilor art. 90 Cod penal sunt irelevante, or, aceste circumstanțe atenuante au orientat instanța în vederea aplicării pedepsei inculpatului mai aproape de limitele minime.

Generalizând aspectele invocate, Colegiul penal ajunge la concluzia privind respingerea recursului avocatului Eduard Ceornea în interesele inculpatului Filipov Adrian declarat împotriva sentinței Judecătoriei Bălți, sediul Central din 03 octombrie 2025 ca fiind nefondat, menținând sentința atacată fără modificări.

În conformitate cu prevederile art.449 alin.(1) pct. (1) lit. a) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

D E C I D E:

Recursul avocatului Eduard Ceornea în interesele inculpatului Filipov Adrian declarat împotriva sentinței Judecătoriei Bălți, sediul Central din 03 octombrie 2025, prin care Filipov Adrian a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 325 alin. (3) Cod penal, se respinge ca nefondat, cu menținerea sentinței în cauză fără modificări.

Decizia este irevocabilă.

Președintele completului:

Judecător:

Judecător: